

Ledare
Leva & bo
Mobilt
Mitt kök
Musik
Nöje
Podcast
Poker
Sanktan
Sport
Testa dig själv
Trav
Tv-tablå
Väder

Emil 50 år
Jämför bolån
Miljonjakten
Min stora lata
familj
Prenumerera
Rusta
Secret escapes
Sköna rum

GT
KVP

Fotboll
Hockey
Sport
Trav

Annonsera
Expressen i
iPad
Kontakta oss
Om Expressen
Om 71717
Om cookies
Siffror
Sälj tidningen

KAI MARTIN

Sportreporter

Hem

Attentat på bio

8 september, 2013

Av Kai Martin
Kategori: Övrigt

Punken i Göteborg skakade igång kring 1976/77, någonting.

Vi var några som hoppade på det tåg som aldrig stannat.

Därför är det självklart med Attentat 2013.

Därför är det självklart med filmen ”Glöden slocknar aldrig”.

Lika självklart nu som då.

Det började som en viskning.

Eller kanske snarare som viskleken.

Punken i Göteborg gick genom hörsägen. Från öra till öra. Handling till handling.

Vi kom från förorter och betong, från villa, radhus och idyll.

Vi kom från Kålltorp, Högsbo, Kortedala, från Tuve, Majorna, Askim och Änggården.

Från goda förhållanden, från trasiga familjer. Från missbruk, vanmakt, gudstro, misstro och vanlig enkel förkärlek till musik.

Vi förenades i punken, glöden, viljan, önskan att vara här och nu – att förändra allt.

Vi ville synas. Vi ville spela. Vi ville höras. Vi ville ta plats.

Göteborg Sound var först ut. Aggressiv, sammanbiten rock med högt tempo och texter direkt från verkstadsgolvet. Det var Bruset, lite mer pubrock, men med bett och energi. Det var Straitjackets från Kålltorp med den egensinnige Freddie Wadling på sång, och Slobobans Undergång lite in från sidan från Partille.

De var dessa banden som satte ut riktningen när vi andra ramlade in: Attentat, Stick, TT Garderob 100, Glo och alla grupper som föddes för att försvinna efter någon stund i strålkastarljuset.

Det var en svartvit tid, en era av antingen eller. Proggrörelsen var stark i Göteborg och hade sitt fäste på Sprängkullen med musikälskarens egen Pravda, Musikens Makt, som språkrör.

Punken vi kom med var en reaktion mot det. Mot tristess. Mot allt. En rörelse som tänts i England och som en löpeld spridit sig runt om i Europa och som nådde Sverige, lite sent, men med samma brinnande frenesi.

1978 träffade jag Attentats energiske, trulige sångaren Jönsson, som var arg och trevlig på en och samma gång. Han, som ungefär som jag, bildat ett band utan att egentligen kunna spela eller göra låtar. I oktober gjorde mitt band, Stick!, sin första spelning på Sprängkullen. I november är det en tvådagarsfestival på just Sprängkullen. Vi spelar. Attentat spelar. Alla spelar. Vi glöder, vi brinner, entusiasmen rinner med svetten i den fullsatta lokalen.

Bara några månader senare går vi in och gör våra första inspelningar. Under en vecka sent i mars 1979, tror jag att vi är sex-sju band som spelar in var sin singel, plattor som kommer under sommaren. Attentat är ett av dem.

Vi ut- och invecklas. Stick! blir Kai Martin & Stick! – lämnar punkens, som vi tycker, för strama uniform. Vi vill spela var vi vill, hur vi vill och i vilket sammanhang som helst. Vi blir först av Göteborgsbanden att göra album och Attentat bröt sig också ur den tvångströja som fanns inom Göteborgspunken om att bara göra singlar.

Jag blev inbjuden att vara med som medproducent på debutalbumet från 1981. Jag vet inte vad jag bidrog med, mer än med titeln. ”Tatuerade tårar”, som sedan blev en låt, var från ett tv-program om ett skinhead som tatuerat in tårar istället för dem han inte kunde gråta.

Vi fångade tiden, tog intryck och gav avtryck. Attentat har aldrig slutat, bara tagit en och annan paus. Nu brinner bandet igen. För... glöden slocknar aldrig – titeln på filmen om Attentat, rubriken på det liv som vi från då lever fortfarande.

Comments are closed.

ANNONS: